

Kameraden.

Foto van D. F. Eberhardt, Hilversum.

OOK DIT IS: MODERN VROUWENLEVEN.

ER wordt, en dat niet het minst in onze kringen, nog al afgegeven op de moderne vrouw. Als type stelt men het volgende portret: kort haar, korte rokken, een cigaret (dit wat het uiterlijk betreft) en naar het innerlijke: voor en boven al een groote leegheid en oppervlakkigheid; absoluut geen trouw en een sterke mate van zelfgevoel.

Ik wil niet ontkennen, dat onze tijd dergelijke producten oplevert. Maar — is dit nu *de moderne vrouw*? En indien niet, is het dan eerlijk, haar enkel als zoodanig te teekenen? Zelfs mevrouw van Ammers—Küller, die wel niemand van eenzijdigheid zal vrijpleiten, schetst ons nog het beeld van het huiselijke en naar huiselijkheid verlangende meisje, terwijl toch ook eigenlijk Puck nog zoo kwaad niet is. Waarom ook die anderen, waarom ook het goede, dat deze tijden ons brengen, niet wat méér voor het voeflicht gebracht?

Natuurlijk heeft deze verzuchting, als alle verzuchtingen, een oorzaak. En ik zal u die vertellen.

Een tijdlang geleden schreef in de N.R.Courant mevrouw Wynaendts Francken—Dyserinck over een vergadering van vrouwen, die ze had bijgewoond in Duitschland. Het onderwerp was: de vrouw en de pers. Zij sprak er haar verwondering over uit, dat er daar zooveel *jonge* vrouwen aanwezig waren. Natuurlijk kwamen er enkelen vanwege de beroemde namen der spreeksters, zoo ongeveer drukte ze zich uit, maar voor het overgrootste deel was het zuiver belangstelling. In haar artikeltje meende ik de ondertoon te hooren: kom daar bij ons eens om! *Jonge* vrouwen, die in dergelijke dingen belang stellen!

De wensch kwam bij me op: kon ik mevrouw Wynaendts Francken eens meenemen naar samenkomsten, als ik zelf pas bijwoonde!

Ik dacht aan den tweeden Pinksterdag, met z'n schitterend weer, dat lokte naar buiten, naar strand en bosch. En aan de honderden meisjes, die er een lange of een vroege reis en vermoeiend wachten voor een nog dichte deur voor over

hadden, om dien dag door te kunnen brengen in een kerkgebouw, in warme zalen, waar gesproken werd over haar vereenigingsleven en over onderwerpen, het vrouwenleven rakend.

Ik zag in mijn gedachten in een nog wat nietig Verbondsblaadje cijfers, die honderdtallen aanduiden, leden van een andere christelijke meisjesbond, die ook samen kwamen voor een eender doel.

Ik herlas de noodiging tot een conferentie, een samenkomst in kleiner kring, ook van jonge vrouwen, waar onderwerpen aan de orde kwamen als „Dante”, „Gezinsopvoeding”, „Huwelijkswetgeving”, „Jezus en het persoonlijk leven”, „Levensdiscipline” enz.

Ik dacht terug aan de oogenblikken in ons eigen kamp, als een van de meisjes zoo enthousiast van een of ander boek zei: „dat is toch zoo mooi!” en de anderen dan invielen met weer andere titels. Het deed mij ontzettend veel genoegen, dat onder hetgeen genoemd werd feitelijk geen prullaria voorkwam. En daarna, toen in weer een anderen kring werd geconstateerd, dat een zeker, zeer goed uitgevoerd, maandblad, uitgegeven door een groote bond van jonge mannen, nog steeds moeite had er in te komen, voelde ik opnieuw zeer sterk de blijdschap om het feit, dat onze „Jonge Vrouw” het nu reeds tien jaar lang heeft volgehouden en — de feiten spreken — innerlijk en uiterlijk erop vooruit is gegaan.

Zeg ik nu dit alles, om onze vrouwelijke jeugd een pluim op den hoed te steken? Om haar te zeggen: ik ben met jullie tevreden? (Gesteld dat dit laatste hen iets kan schelen).

Absoluut niet.

Ik deed het, om haar, die dit lezen, opnieuw iets te doen zien en te doen voelen van de groote mogelijkheden, die God, in deze tijden, ook voor de vrouw openstelt.

Wij kijken wel eens teveel naar de schaduwen, en het goede, de zon, de zegeningen, aanvaardden we te zeer als vanzelfsprekend.

Maar het is niet zoo vanzelf gekomen, dat ook de jonge vrouwen hebben haar vereenigingsleven; dat haar de vrijheid wordt gegeven met elkaar te genieten in kampementen; dat ze zich genoeg konden ontwikkelen, om in onderwerpen, als ik boven noemde, belang te stellen. Want ook dit laatste moet worden geleerd!

Misschien zijn er onder de tegenwoordige jonge vrouwen nog wel, die hebben moeten strijden, voor ze tot een of ander verlot kregen. Maar het is ook wel eens zoo, dat de aandrang lid te worden van een M. V., van een J. V. O. of wat dan ook van de ouderen moet uitgaan. Dat de jongeren niet dadelijk weten, welke voorrechten hen in dit alles worden geboden.

Ik schreef dit mede, omdat er ook onder ons nog wel eens zijn, die meenen: wij komen *in alles* bij de wereld ten achter. Zij moeten leeren zien, dat er terreinen zijn, waarop we de concurrentie aandurven, ja, misschien, wel eens vooraan staan. En dan ook dit weer niet, opdat we ons zouden verheffen, doch opdat we dankbaar zouden zijn.

Bovenal, opdat we zouden vragen: wat wil God nu, dat we doen zullen met al de voorrechten, die Hij ons schenkt. Zullen we de meerdere vrijheid, die ons gegeven wordt, misbruiken tot verkeerde doeleinden? Zullen we trachten naar al de ontwikkeling, die binnen ons bereik is, om daarmee onszelf te verrijken? Om straks in staat te zijn een vooraanstaande plaats in te nemen in eigen kring, in eigen vereenigingsleven; misschien wel daarbuiten, in kring- of bondsbestuur?

Het is mogelijk, bezig te zijn met goede, met ernstige, met godsdienstige zaken en — toch daarbij onszelf te zoeken.

Of — zullen we dankbaar iedere mogelijkheid tot meerdere ontwikkeling, tot het verkrijgen van een bredere blik, aangrijpen, maar daarna: dit alles, en onszelf, neerleggen aan de voeten van Jezus, en Hem zeggen:

„Neem mijn leven, laat het Heer
Toegewijd zijn aan Uw eer”?

Waar ik tot sommige ouderen, die dit wel eens noodig hebben, met vrijmoedigheid zeg: „het moderne vrouwenleven is niet altijd zoo slecht, als gij dit voorstelt. Er is zelfs heel veel goeds, heel veel moois in,” daar bind ik met alle ernst onze jonge vrouwen deze laatste vraag op de conscientie.
J. M. W.—W.

HEER, LEID MIJ IN DE STILTE.

Heer, leid mij in de stilte
en spreek Gij dáár met mij.
Ik kan Uw stem niet hooren
bij al 't gewar van woorden
der wereld, dat daar is om mij.

Heer, leid mij in de stilte
en spreek Gij dáár met mij.
Dat van Uw aanschijn blinke
en in mijn ziele zinke
Uw Godsgedachte over mij.

Naar een „morgengedachte”
van Renée de Benoît.

LENTEKIND.